

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: M. N.
bytem X

proti

žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2024, čj. UOOU-04055/23-7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a dosavadní průběh

1. Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný jednak zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 24. 11. 2023, čj. KPR 6376/2023-3, a jednak shledal nedůvodnou žalobcovu stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žalobcovy žádosti o informace a jeho postup potvrdil.
2. Žalobce požádal povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), o informace týkající se jakýchkoliv záznamů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

o jevech označovaných jako UAP („*unidentified anomalous phenomena*“) a NHI („*non-human intelligence*“) a dále v druhé části požádal o sdělení osobního názoru prezidenta republiky na danou problematiku.

3. Povinný subjekt nejprve žádost odmítl s odkazem na § 2 odst. 4 a § 11b informačního zákona, jelikož informace k dispozici nemá a ani je mít podle zákona nemusí, jelikož překračují rámec působnosti prezidenta republiky. Žalobce se proti tomu závěru odvolal a žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2023, čj. UOOU-04055/23-2, zrušil rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že pokud měl povinný subjekt za to, že se žádost netýká jeho působnosti, měl ji odložit, nikoli odmítnout, a navíc se povinný subjekt nezabýval druhou částí žádosti. Dále povinnému subjektu vytkl, že dostatečně nedoložil svou snahu dohledat požadované informace a pokud dospěl k závěru, že se konzultace s prezidentem republiky ohledně obsahu žádosti jeví jako neúčelná, bylo by vhodné alespoň ve zkratce vysvětlit, z jakého důvodu povinný subjekt předpokládá, že by konzultace s prezidentem republiky nepřinesla kýžené výsledky.
5. Dne 24. 11. 2023 vydal povinný subjekt nové rozhodnutí čj. KPR 6376/2023-3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým odmítl druhou část žádosti o informace týkající se názorů prezidenta republiky, a také vydal dokument s totožným číslem jednacím, ve kterém žalobce informoval, že první část žádosti o informace týkající mimozemských jevů odkládá, neboť se požadované informace nevztahují k působnosti prezidenta republiky ani povinného subjektu.
6. Žalobce podal 5. 12. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání a zároveň stížnost na postup povinného subjektu (dále jen „odvolání“). V odvolání jeho postup označil za diletantský, který maří žalobcovu snahu o získání informací a ignoruje doporučení žalovaného. Žalobce odkázal na situaci v severní Americe, kde se těmto jevům dostává pozornosti i ze strany hlav států a také poukázal na postavení prezidenta České republiky, které mu umožňuje ukládat např. úkoly zpravodajským službám či se účastnit zasedání Bezpečnostní rady státu. Povinný subjekt podle žalobce vůbec nepochopil obsah jednotlivých bodů žádosti a špatně u nich vyhodnotil působnost prezidenta republiky. Taktéž měl povinný subjekt minimálně prověřit, zda již byl názor prezidenta na předmětné jevy zaujat a v případě, že by povinný subjekt tvrdil, že ne, měl by dokázat, že tomu tak skutečně je.
7. Napadeným rozhodnutím žalovaný formálně upravil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že doplnil procesněprávní ustanovení, na jehož základě žádost v příslušné části odmítl, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl jako nedůvodné. Stížnost žalobce na postup povinného subjektu taktéž shledal nedůvodnou a jeho postup potvrdil.
8. Dále uvedl, že i z formulace žádosti je patrné, že prezident názor na nastíněná témata v minulosti nezaujal ani nezaznamenal, jelikož žalobce požaduje výslovně sdělení osobního názoru. Prezident není v pozici povinného subjektu dle informačního zákona povinen sdělovat své osobní názory a pohnutky, pouze již zaujaté a zaznamenané názory a postoje, případně podklad k nim, pakliže jsou k dispozici. O to zjevně v nynějším případě nejde, jelikož žalobce požaduje zaujetí určitého osobního pohledu a žádost nesporně směřuje do budoucna ke sdělení „nového“ názoru.

9. V odůvodnění uvedl, že by to žalobce přesně nespecifikoval, je zjevné, že stížnost směřuje proti částečnému odložení žádosti. Důvodem pro odložení žádosti je to, že otázky vztahující se k UAP a NHI objektivně nejsou v působnosti prezidenta republiky či povinného subjektu. Žalobce nepředložil žádné reálné důkazy o tom, že by tomu bylo naopak. Žalovaný neshledal, že by povinný subjekt dané dotazy nesprávně vyložil, pouze že žalobce nebyl spokojen s reakcí na ně, máje za to, že povinný subjekt ignoruje jím presumovanou působnost prezidenta tak, jak ji žalobce sám subjektivně vykládá. Postup povinného subjektu potvrdil.

2. Obsah žaloby

10. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a uložení povinnosti prezidentu republiky, resp. povinnému subjektu požadované informace poskytnout. V poměrně obsáhlé žalobě žalobce opakuje již námitky uplatněné, ze kterých není možné vždy jednoznačně určit, zda napadají výrok odvolací nebo výrok stížnostní či k jakému řízení se vlastně vztahují.
11. Podle žalobce žalovaný porušil při vyřizování stížnosti § 36 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), neboť neumožnil žalobci vyjádřit se k novým podkladům, byť o to žalobce v odvolání požádal. Stejně tak žalovaný neseznámil žalobce s doplněním důvodů odložení žádosti a neumožnil mu tedy, aby se k doplnění vyjádřil, čímž porušil § 16 odst. 4 informačního zákona. Žalovaný se taktéž vůbec nezabýval námitkou mylné interpretace slova „ZÁZNAM“ a pochybil, když v právních rámcích svých rozhodnutí zvýrazňoval jen ty pasáže, které podporovaly odmítnutí žádosti.
12. *Gróš* celé žalobní argumentace se vztahuje k nesprávně posouzené působnosti prezidenta. Žalobce toto rozvádí v různých žalobních bodech, nicméně ve všech je závěr takový, že prezident působnost k tématu UAP a NHI má, resp. může zaúkolovat ostatní státní instituce, aby mu o tomto tématu podaly zprávu. Pokud podle definice UAP dosahují charakteristik letu, které není možné dosáhnout lidskými technologiemi, a tudíž vysoce přesahují naše možnosti, je tímto omezena svrchovanost České republiky, a prezident by tedy měl být v tomto směru informován, neboť podle Ústavy zastupuje stát navenek. Stanovisko povinného subjektu týkající se (ne)působnosti prezidenta, je v rozporu s právním rámcem, který žalovaný předložil v napadeném rozhodnutí.
13. Žalobce dále uvedl, že povinný subjekt protiprávně neproověřil existence informace. Je podle něj vysoce nepravděpodobné, že by prezident nebyl seznámen s tímto faktem měnícím chápání světa či že by si své dění nereflektoval v zápiscích nebo memoárech. Rozhodnutí nekontaktovat prezidenta je v rozporu s jeho veřejnými názory ohledně boje proti dezinformacím. Jestliže je prezident považuje za extrémní riziko pro stabilitu státu, měl by zaúkolovat bezpečnostní služby, aby se tímto tématem zabývaly, protože neadresování těchto otázek dává prostor dezinformacím a nedůvěře v instituce.
14. Konečně žalobce poukázal na neochotu povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti a na pochybný způsob prvního vyřízení jeho žádosti.

3. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a upozornil na její nepřehlednost a nejednoznačnost.
16. K námitkám týkajícím se působnosti prezidenta odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém konkrétně vysvětlil, z jakého důvodu žalobcem vymezená

problematika nespadá do působnosti prezidenta republiky. Žalovaný na uvedených závěrech trvá. Má za to, že prezident republiky nemá působnost v oblasti UAP, NHI či jiných mimozemských, nevysvětlitelných či nadpřirozených jevů. Jeho působnost se tak nevztahuje ani k záznamům týkajícím se těchto jevů, jejich zkoumání, komunikace s jinými státy ohledně nich a jejich řešení.

17. Žalobcová námitka ohledně § 16 odst. 4 informačního zákona není ve vztahu k aktuálně napadenému rozhodnutí relevantní, jelikož se týká již ukončeného odvolacího řízení.
18. K namítanému porušení § 36 odst. 2 s. ř. žalovaný uvedl, že žalobce požadoval: „*zasílání kopie případné komunikace před vydáním rozhodnutí mezi povinným subjektem a nadřízeným orgánem*“. Žádná komunikace mezi žalovaným a povinným subjektem po předložení věci neproběhla, což je zřejmé z předloženého správního spisu. Tato skutečnost je známa rovněž žalobci, který kompletním odvolacím správním spisem sám disponuje, jelikož si jej po vyřízení dané věci od žalovaného vyžádal. Pokud se žalobcův požadavek měl vztahovat na předkládací zprávu, nelze tuto objektivně považovat za následnou „komunikaci“, se kterou by měl být žalobce před vydáním odvolacího rozhodnutí seznámen. Žalovaný si před vydáním napadeného rozhodnutí neopatřoval žádné nové skutkové ani právní podklady, s nimiž by bylo třeba žalobce k účinnému uplatnění jeho účastnických práv seznámit. K výše uvedenému doplnil, že podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2019, čj. 6 A 57/2016-56, se vůbec nepřipouští, že by § 36 odst. 3 s. ř. měl být v odvolacím řízení vedeném dle informačního zákona aplikován. Výše uvedené závěry lze podle žalovaného vztáhnout i na řízení o stížnosti.
19. K oslovení prezidenta republiky žalovaný uvedl, že pokud povinný subjekt dospěl k závěru, že to není účelné k vyřízení žádostí, byl takový postup jeho prerogativou. Povinný subjekt ve svých přípisech, které jsou součástí předkládaného správního spisu, uvedl, že prezident republiky se o tématu mimozemských jevů nevyjádřil. Žalovaný neměl důvod o tomto tvrzení pochybovat. Žalobce ve svém odvolání na druhou stranu nepředložil žádné přesvědčivé argumenty, které by svědčily o opaku. Současně z žalobcových podání jednoznačně vyplývá, že požaduje sdělení „osobního názoru“ prezidenta, což naplňuje skutkovou podstatu faktického důvodu pro odmítnutí žádosti vyplývajícího z § 2 odst. 4 informačního zákona.
20. K odkazům žalobce na postoj zahraničních subjektů žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vysvětluje, že zájem zahraničních subjektů a jejich působnost ve vztahu k neidentifikovatelným jevům nemá jakýkoliv vliv na působnost povinného subjektu a prezidenta republiky. Žalovaný přitom považuje za potřebné zopakovat, že činnost úřadů, jako je NASA, postavení hlavy státu Spojených států amerických či jiných žalobcem zmiňovaných zemí, jejich úkonů a pravomocí nemá jakýkoliv vztah ani vliv na působnost a pravomoci prezidenta České republiky.
21. K dalším žalobcovým námitkám zahrnujícím „srovnávací“ otázky nebo zvýraznění některých pasáží v textu napadeného rozhodnutí žalovaný s ohledem na jejich bezpředmětnost a/nebo nesrozumitelnost nepovažuje za potřebné se vyjadřovat.
22. Žalovaný je přesvědčen, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto a proč tak bylo rozhodnuto. Žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem žalobcovým odvolacím a stížnostním námitkám a pokusil se žalobci co nejvíce vyhovět a v rámci dobré správy jej nasměrovat na

subjekty, jejichž působnosti by se jeho dotazy mohly týkat, a které by tak jeho požadavkům potenciálně mohly vyhovět.

4. Posouzení věci soudem

23. Ve věci se konalo ústní jednání v souladu s § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
24. Žalobce setrval na své žalobní argumentaci. Poukázal na význam otázek souvisejících s UAP a NHI, které jsou dle jeho názoru zásadní pro bezpečnost země a které v USA řeší bezpečnostní složky na nejvyšší úrovni. Je proto zřejmé, že se jimi musel či alespoň měl zabývat i český prezident. Odkázal též na závěry Veřejného ochránce práv (dále též „VOP“), který shledal, že žalovaný dostatečně neproověřil, zda prezident nezauljal názor na danou problematiku.
25. Žalovaný taktéž setrval na své argumentaci a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Se závěry VOP nesouhlasí a nadále setrvává na svých závěrech. Pokud by přijal široký výklad působnosti, jak ho prezentuje VOP, spadalo by do prezidentovy působnosti takřka vše, včetně např. otázek souvisejících s ionizujícím zářením.
26. Soud provedl dokazování listinami, které žalobce předložil, dle § 52 odst. 1 a § 77 odst. 1 s. ř. s. Zjistil z nich následující skutečnosti.
27. Ze *zprávy o šetření* (čl. 54-56) plyne, že VOP dospěl k závěru, že žalovaný při rozhodování v žalobcově věci pochybil. První část žádosti neměla být dle VOP odložena, protože je možné, že věc spadá do prezidentovy působnosti. V druhé části žalovaný dle VOP pochybil, protože neproověřil, jak povinný subjekt dospěl k závěru, že prezident informacemi nedisponuje. V *dopisu z 16. 1. 2025* (čl. 53) shrnul VOP závěry svého šetření a postoj žalovaného.
28. Z *e-mailu z 28. 7. 2023* (čl. 57) plyne, že někdo zaslal někomu (pisatel i adresát jsou začerněni) e-mail, který začíná oslovením „*Vážený pane prezidente*“ a pisatel v něm zasílá adresátovi odkaz na video na webu youtube. Má jít o video s tiskovou konferencí, na kterém je řešena problematika UFO. Nad kopií e-mailu, kterou žalobce předložil, je značka „*HRADP00DCFR5*“.
29. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
31. Žaloba není důvodná.
32. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, pročez obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu [rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32]. Stejně tak soud nemá povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19).

33. Byť je žaloba svým rozsahem poměrně obsáhlá, je tomu tak místy na úkor její srozumitelnosti. Žalobce uvádí jednak totožné námitky z odvolacího řízení, jednak námitky, které zřejmě vůbec nesouvisejí s napadeným rozhodnutím (např. možná procesní pochybení v předchozím řízení), skutečnosti, které zcela zjevně nemají dopad do jeho veřejných subjektivních práv (zvýrazňování textu žalovaným v napadeném rozhodnutí), nebo z kterých není patrné, k jakému výroku napadeného rozhodnutí se vztahují. Soud nemůže za žalobce domýšlet, co tou či onou námitkou zamýšlel, ani jeho argumentaci dotvářet.
34. Pro přehlednost soud (s určitým zjednodušením) uvádí, že napadeným rozhodnutím bylo výrokem I. rozhodnuto o žalobcově odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace pro to, že se jedná o dotaz na osobní názor. Žaloba v tomto ohledu žádné námitky neobsahuje. Výrokem II. byl potvrzen postup odložení části žádosti, jelikož se požadovaná informace nevztahovala k působnosti povinného subjektu. Žalobce namítá nejprve procesní pochybení v celém řízení o jeho žádosti, následně se většina argumentace týká působnosti prezidenta a konečně uvádí různá další tvrzení (př. hypotetické případy), které jsou v nyní posuzované věci bezpředmětné.
35. Žalobce předně namítá porušení 36 odst. 2 a 3 s. ř., které dovozuje z toho, že požadoval, aby byl informován o nových podkladech, což žalovaný nerespektoval. Z této námitky není patrné, k jakému řízení se má vztahovat, kdy textaci žalobce uvozuje slovy „*v odvoláních a stížnostech*“. Žalobce v námitce uvádí, že povinný subjekt měl podat „*novou argumentaci k nevyhovění žádosti*“, o jakou argumentaci by se mělo jednat však neuvádí. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce s údajnými novými skutečnostmi seznámen nebyl ani to, že by povinný subjekt předložil nové skutečnosti.
36. Žalovaný ve vyjádření správně poukázal na to, že má žalobce patrně na mysli to, když v odvolání uvedl: „*Prosím zaslání kopie případné komunikace před vydáním rozhodnutí mezi povinným subjektem a nadřízeným orgánem, abych mohl případně včas reagovat*“ a že novými skutečnostmi patrně myslí předkládací zprávu. Zároveň od této předkládací zprávy dovozuje žalobce i porušení § 16 odst. 4 informačního zákona.
37. V předkládací zprávě povinný subjekt podrobněji rozvedl působnost prezidenta republiky v reakci na argumentaci v odvolání a to tak, že fakt, že se může účastnit nebo být informován o činnosti Bezpečnostní rady státu nebo zpravodajských služeb (které by teoreticky mohly mít informace o UAP/NHI), neznamená, že má v působnosti i agendu těchto orgánů. Toto pak žalovaný výslovně uvedl v bodě 57 napadeného rozhodnutí s poznámkou že: „*Toto vysvětlení postupu povinného subjektu sice mělo být uvedeno již v odůvodnění odložení žádosti, aby na něj žadatel mohl případným odvolacím prostředkem reagovat, lze se s ním však ztotožnit*“. Od tohoto pak žalobce odvodil nyní řešené námitky.
38. Žalovaný pomíjí, že tuto argumentaci o zpravodajských službách žalobce uplatnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Povinný subjekt nemůže v rámci nového rozhodování o žádosti o informace brát v potaz argumentaci uvedenou v „odvolání z prvního kola“ zvláště za situace, kdy úplně první rozhodnutí o žalobcově žádosti žalovaný zrušil pro nepřezkoumatelnost a povinnému subjektu neuložil tuto konkrétní argumentaci vzít v potaz a v dalším rozhodnutí vypořádat. Povinný subjekt v informaci o odložení vymezil svoji i prezidentovu působnost v souladu se zákonem č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, a u jednotlivých otázek s ohledem k charakteru požadované informace.

39. Pro vypořádání námitky je však podstatné, že předkládací zpráva není podkladem pro rozhodnutí. Jedná se pouze o interní dokument, a proto její obsah nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a ani fakt, že se s ní žalobce neseznámil, nemůže způsobit zásah do jeho práv. Námitky tudíž nejsou důvodné.
40. Žalobce dále uvedl, že žalovaný „nezvýraznil žádnou z částí předložených právních rámců, ačkoliv v předloženém rámci pro odmítnutí žádosti zvýrazňoval části, které primárně podporovaly podklady k odmítnutí žádosti“. Zmíněnými „právními rámci“ má žalobce patrně na mysli jednotlivé odstavce napadeného rozhodnutí, ve kterých žalovaný kopíruje obecné citace z literatury a judikatury.
41. Ty samozřejmě nelze bez dalšího izolovaně vztáhnout na žalobcův případ, čehož se ale žalobce v žalobě dopouští. Dochází tak k mylným závěrům, když např. uvádí, že žalovaný v textu napadeného rozhodnutí zvýrazňuje více částí podporující nevydání informace (př. bod 64), ale části, jejichž výklad podporuje vydání informace, ponechává nezvýrazněné (př. bod 59). To je podle žalobce v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3930/14, ze kterého vyplývá, že v pochybnostech o výkladu zákona, má mít přístup k informacím vždy přednost před jejich odepřením. K tomuto soud uvádí, že se nejedná o žalobní námitku, ale o názor žalobce týkající se stylizace textu, které přičítá právní relevanci. Stylizace textu zjevně nemůže mít dopad do žalobcových veřejných subjektivních práv.
42. Z ničeho ani nevyplývá, že by žalovaný nebo povinný subjekt mylně interpretovali význam slova „ZÁZNAM“ ve větě: *„Pane prezidente, máte povědomí o nějakém ZÁZNAMU České republiky, ať už v procesu tvorby nebo již dokončeném, který se týká terminologie a jazykového aparátu pro adresování UAP nebo NHI?“*. V odůvodnění povinný subjekt uvedl, že toto není *„v působnosti prezidenta republiky, potažmo povinného subjektu“*, a proto *„ani nedisponuje povědomím o existenci takových záznamů“*.
43. Povinný subjekt při posuzování žádosti o informace vychází z § 3 odst. 3 informačního zákona, který definuje informaci jako *„jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního“*. Tudíž, pokud by povinný subjekt jakýkoliv záznam v jakékoliv podobě o UAP či NHI měl, bylo by irelevantní, jak by v žádosti žadatel specifikoval nosič informace, jelikož to nemůže být důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Podstatou poskytování informací podle informačního zákona je poskytování obsahu, nikoliv hmotného nosiče (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 5 As 47/2017-38, bod 23).
44. To, že se k tomu žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Soud připomíná výše zmíněnou ustálenou judikaturu správních soudů, že se správní orgán ani soud nemusí zabývat každou námitkou jednotlivě, ale odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130).
45. Dále žalobce napadá, že povinný subjekt dostatečně neproověřil existenci informace. Zde soud připomíná, že část žádosti žalobce byla odložena [§ 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona] proto, že se téma UAP a NHI nevztahuje k působnosti prezidenta, resp. povinného subjektu a část byla odmítnuta, jelikož se jedná o žádost o osobní názor prezidenta republiky (§ 2 odst. 4 informačního zákona). Povinný subjekt tudíž neaplikoval výluky v § 11b informačního zákona, podle které může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže

požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona. Na toto žalobce upozornil v napadeném rozhodnutí i žalovaný v bodě 43. To, jakým způsobem žalobce hodnotí či interpretuje vystupování prezidenta republiky ve veřejném prostoru, je pro posouzení této námitky i žádosti o informace irelevantní. Ze stejného důvodu je v tomto ohledu nepodstatné i to, zda před podáním žádosti obdržel prezident republiky e-mail, který soud provedl k důkazu na jednání. To, že někdo prezidentovi (možná) zaslal e-mail, který se vztahuje k problematice UAP a NHI, neznamená, že jsou tyto otázky v jeho působnosti.

46. Konečně ke stěžejní argumentaci týkající se působnosti povinného subjektu, resp. prezidenta republiky, soud uvádí, že ani ta není důvodná. Žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vypořádal (body 58 až 66) a soud na toto odůvodnění v podrobnostech odkazuje. Fakt, že se prezident Spojených států či další zahraniční subjekty zajímají o mimozemské jevy, ani žalobcovo přesvědčení o tom, že pokud se jimi prezident republiky nezabývá, porušuje tím jeho prezidentský slib, nemůže založit působnost či pravomoc prezidenta republiky či povinného subjektu v této agendě.
47. Je sice pravda, že působnost nelze vykládat úzce pouze jako oblast uplatnění vrchnostenských pravomocí povinných subjektů, ale jako jakoukoliv činnost těchto subjektů, „*ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod.*“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, bod 103). Nelze ji však vykládat natolik široce, jak to činí žalobce. Tedy tak, že do působnosti prezidenta náleží vše, o čem se mohl čistě teoreticky dozvědět na schůzce jiného orgánu, který možná mohl danou věc projednávat. Soud v tomto ohledu dává za pravdu žalovanému, který na ústním jednání trefně uvedl, že takové pojetí působnosti by z prezidenta učinilo povinný subjekt ve vztahu k v zásadě neomezenému okruhu otázek.
48. Soud uzavírá, že neshledal, že by byl žalobce poškozen na svých veřejných subjektivních právech či že by správní orgány postupovaly vůči žalobci nezákonně. Žalovaný nad rámec své povinnosti odkázal žalobce na subjekty, jejichž působnosti by se jeho dotazy mohly týkat, stejně tak se žalobci snažil zcela vyčerpávajícím způsobem vysvětlit jeho mylné závěry o působnosti prezidenta republiky a jeho vystupování v pozici správního orgánu (k tomu blíže rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2006, čj. 4 Aps 3/2005-35, č. 905/2006 Sb. NSS). Žalobce však toto nereflektoval a svou odvolací argumentaci v zásadě zopakoval bez ohledu na již vysvětlené.
49. Soud již výše uvedl, že žalobce v žalobě nevznáší žádné námitky ve vztahu k odmítnutí druhé části své žádosti (tedy o sdělení názoru prezidenta na problematiku UAP a NHI). Soud proto pouze pro úplnost dodává, že i s postupem ve vztahu k této části žádosti se ztotožnil. Žalobce se prezidenta dotazoval na „*osobní*“ názor (v původním znění žádosti na „*personal opinions*“). Osobní názory se však v režimu informačního zákona neposkytují (usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. I.ÚS 1666/23, bod 7, rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 107/2011-70, a shodně Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 2, bod 26, str. 77 a 78).

5. Závěr a náklady řízení

50. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

51. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu